

Arrest

nr. 186 856 van 16 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. LANCKRIET *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Irakees staatsburger en een soenniet van Arabische origine. U bent geboren in 1984 in Bab el Sheikh, Bagdad. Toen u jong was, verhuisde u naar Adhamiya, Bagdad, waar u gedurende uw verdere leven woonde.

U werkte vroeger als poetshulp en keukenhulp in een café. In mei 2014 opende u uw eigen coffeeshop en verkocht u onder meer alcohol. Op 3 mei 2015 werd uw café beschoten. De dag erop, 4 mei 2015, toen u de straat overstak richting uw café, werd u door drie personen in een auto beschoten, maar u kon ontkomen. Diezelfde nacht werd uw café tot ontploffing gebracht. Daarop dook u gedurende drie maanden onder in Bab el Sheikh, Bagdad, gezien u geen geld had en nog vliegtuigtickets moest regelen. Op 7 augustus 2015 vertrok u met het vliegtuig vanuit Bagdad naar Istanbul. Op 14 september 2015 kwam u in België aan en op 24 augustus 2015 diende u een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: uw originele identiteitskaart, uw originele kieskaart, uw originele woonkaart, uw originele huwelijksakte, een kopie van een

huwelijksakte, een kopie van de identiteitskaarten van uw kinderen en uw vrouw, een kopie van het nationaliteitsbewijs van uw vrouw, een kopie van ontvangstbewijzen van alcoholbestellingen, een origineel huurcontract van uw café, foto's van uw café, kopieën van een klacht, een onderzoek ter plaatse, een getuigenverklaring en een document van de politie aan de rechtbank. Verder legt u een kopie van uw paspoort en een CD-rom neer.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u bij een eventuele terugkeer naar Irak vreest vervolgd te worden door de onbekende milities die uw café hebben beschoten op 3 mei, u op 4 mei op straat hebben beschoten en uw café diezelfde nacht tot ontploffing hebben gebracht. Na grondige analyse van uw asielaanvraag heeft de Commissaris-Generaal geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees aannemelijk te maken en wel om de volgende redenen.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt namelijk zwaar ondermijnd door flagrante tegenstrijdigheden tussen en inconsistenties in uw eigen verklaringen. Zo verschillen uw verklaringen op het CGVS op belangrijke punten van uw verklaringen bij de DVZ. Zo dient opgemerkt te worden dat de volgorde van de door u aangehaalde feiten op het CGVS niet overeen stemt met uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo verklaarde u bij de DVZ dat de etalage van uw coffeeshop op 04 mei 2015 werd beschoten en dat uw café diezelfde avond ook werd opgeblazen (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Echter, op het CGVS verklaart u dat uw café op 3 mei werd beschoten, u de schade liet opruimen, u uw café opnieuw opende en het pas de nacht van de volgende dag, volgens u de nacht van 4 op 5 mei, tot ontploffing werd gebracht (CGVS, p. 10-11). Bovendien verklaart u op het CGVS dat uw café op 03 mei, en niet op 04 mei, werd beschoten. Gevraagd of er volgens u op 3 mei, na de beschieting van uw café, nog iets is gebeurd, antwoordt u: "Neen, ik heb alles opgeruimd en in orde gebracht en daarna terug bezig met verkopen" (CGVS, p. 11). Het feit dat u expliciet vermeldt op het CGVS dat er diezelfde dag niets meer is gebeurd, is bijzonder vreemd daar u bij de DVZ duidelijk aangaf dat deze twee incidenten zich op dezelfde dag hadden afgespeeld. Dergelijke tegenstrijdigheden doen reeds twijfels rijzen bij de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

De geloofwaardigheid van de door u aangehaalde incidenten wordt verder ondermijnd door uw uitermate vage verklaringen in dit verband alsook door enkele opmerkelijke vaststellingen.

Als eerste element haalt u aan dat uw café op 3 mei 2015 rond 17 uur werd beschoten (CGVS, p. 10). Gevraagd door wie uw café werd geschoten, zegt u dat u dat niet weet, maar waarschijnlijk door mensen die de alcoholverkoop willen stoppen, mensen van Moqtada al Sadr, Jaesh el Mahdi (JAM), Asa'eb Ahl al-Haqq (AAH), hoewel u niemand heeft gezien (CGVS, p. 10). U baseert deze informatie bijgevolg enkel op blote en persoonlijke vermoedens, daar u er niet in geslaagd bent, noch in uw verdere verklaringen, om deze verklaring te staven of te concretiseren met objectieve en concrete informatie. Gevraagd of er getuigen waren, zegt u van wel: "Mensen van de wijk hebben de auto gezien, hij was gestopt voor drie minuten, geschoten en dan verder gereden" (CGVS, p. 10). Gevraagd of u de getuigen kent, zegt u: "Veel mensen van de wijk daar waren getuigen [...] ik vroeg wie dat heeft gedaan, ze zeiden, een auto is gestopt, geschoten en dan vertrokken" (CGVS, p. 10). Gevraagd welke auto het dan was, zegt u dat u dat niet weet omdat u binnen was. Gevraagd of de getuigen u iets hebben verteld, zegt u van niet (CGVS, p. 10). Dit is echter vreemd daar u eerder verklaarde dat vele getuigen de auto hadden gezien en dat u hen om informatie had gevraagd (CGVS, p. 11). Dergelijke vage verklaringen doen twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde beschieting.

Ten tweede blijkt dat uw verklaringen hieromtrent in strijd zijn met de door u neergelegde documenten. Zo verklaart u dat de politie na de schietpartij meteen ter plaatse kwam (CGVS, p. 10). U staat dit incident met een door u neergelegde klacht, een onderzoek ter plaatse, een getuigenverklaring en een document van de politie aan de rechtbank (document 8-11). Gevraagd of iemand anders verklaringen heeft neergelegd over deze beschieting, zegt u: "Getuigen maar hun namen worden niet verteld" (CGVS, p. 11). Gevraagd of u weet wie die verklaring heeft afgelegd, zegt u: "Neen, militairen op positie samen met de officier hebben de verklaring genoteerd, ik ken hun naam niet" (CGVS, p. 11). Echter, uit de door u neergelegde documenten blijkt dat de getuigenverklaring werd afgelegd door Haider (A.I.A.J.e.N.). Hiermee geconfronteerd zegt u dat u niet heeft gezegd dat de naam niet werd vermeld. Het louter vasthouden aan het feit dat u dat niet heeft gezegd, is echter geen afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid. Naast het feit dat u niet weet wie die verklaring heeft afgelegd, weet u ook niet wat er in de verklaring staat (CGVS, p. 11). Het is opvallend dat u, na de beschieting van uw eigen café, niet weet wie een getuigenverklaring heeft afgelegd, laat staan dat u niet weet wat er in die verklaring, die u zelf ter staving van uw aanvraag voor internationale bescherming neerlegt, staat.

Van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij weet waarover de documenten ter staving van zijn asielaanvraag gaan en dat hij de moeite gedaan zou hebben om deze op z'n minst te lezen. Dit is in casu niet het geval.

Deze documenten haalt u ook aan in verband met het tweede door u aangehaalde incident, nl. het feit dat u op 04 mei zelf werd beschoten door drie onbekende mannen in een wagen toen u de straat overstak richting uw café (CGVS, p. 9, 11). Echter, nergens in deze documenten valt te lezen dat u op 4 mei 2015 werd beschoten. Het feit dat u documenten neerlegt ter staving van dit door u aangehaalde incident en uiteindelijk blijkt dat dit incident zelfs niet wordt vermeld, doet vraagtekens rijzen bij de geloofwaardigheid van deze door u aangehaalde beschieting en de waarde van de door u neergelegde documenten. U verklaart in dit verband dat de politie, nadat u werd beschoten, naar u is gekomen, ze u naar het politiekantoor hebben meegenomen en u daar een tweede klacht heeft neergelegd. Echter, zoals reeds vermeld, legt u geen enkel begin van bewijs neer in verband met uw vermeende tweede klacht. Gevraagd of u effectief twee klachten heeft ingediend, antwoordt u: "Ja, de dag erna ook, twee klachten heb ik ingediend" (CGVS, p. 11). Geconfronteerd met het feit dat u slechts één klacht neerlegt en de rest het vervolg van de procedure betreffende die ene klacht is, antwoordt u: "Ik heb twee klachten" (CGVS, p. 13). U gezegd dat u één klacht heeft neergelegd, vraagt u wat er op staat. U leest de brieven en ziet dat de ene gemaakt is op 03 mei en de andere op 04 mei. Gevraagd wat u daarover wil zeggen, zegt u: "Ik ging bij politiekantoor voor twee klachten, ingediend op dag 3 en op dag 4. Dit zijn de documenten die ik van hen heb ontvangen" (CGVS, p. 14). Geconfronteerd met het feit dat u geen tweede klacht heeft ingediend of hier in ieder geval geen begin van bewijs van neerlegt, antwoordt u: "Hier wordt genoteerd dat ik zelf werd beschoten" (CGVS, p. 14). Echter, nergens in de door u neergelegde juridische documenten valt te lezen dat u werd beschoten. Het feit dat u beweert dat u hiervan klacht heeft neergelegd en u deze heeft afgegeven op het CGVS, maar dit door de PO werd weerlegd en u geen afdoende verklaring hiervoor heeft kunnen bieden, doet verdere twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde beschieting op uw persoon en bij de waarde van de door u neergelegde documenten.

Vervolgens dient opgemerkt te worden dat u bij de DVZ geen enkele melding heeft gemaakt van dit incident, dit is de beschieting van uw persoon (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Geconfronteerd met het feit dat u dit niet heeft vermeld, antwoordt u: "Ze laten me niet vertellen, hij zei altijd kort kort [...]" (CGVS, p. 14-15). Geconfronteerd met het feit dat uw verklaringen u in het Arabisch werden voorgelezen en u deze ter goedkeuring heeft ondertekend, antwoordt u: "Samenvatting" (CGVS, p. 15). Nochtans verklaarde u in het begin van het interview op het CGVS dat u alle hoofdredenen had kunnen vermelden bij de DVZ en dat alles goed was verlopen (CGVS, p. 2). Nogmaals geconfronteerd met het feit dat u dit niet bij de DVZ heeft vermeld, kan u wederom geen afdoende verklaring geven voor het feit dat u bij de DVZ zaken verklaart die u op het CGVS niet verklaart en omgekeerd. Van een asielzoeker mag echter worden verwacht dat hij de Belgische asielinstanties aan het begin van zijn asielprocedure op de hoogte brengt van alle redenen van zijn vlucht indien hij een gegronde vrees voor vervolging koestert, des te meer als het gaat om zwaarwichtige feiten zoals een beschieting op uw persoon. Het feit dat u nagelaten heeft om een dergelijk cruciaal element in uw asielaanvraag te vermelden, doet serieuze vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van het door u aangehaalde feit.

Daarnaast blijkt dat niet enkel de door u aangehaalde beschieting van uw persoon niet wordt vermeld in de door u neergelegde juridische documenten (waaronder uw eigen klacht), maar dat er daarentegen wel te lezen valt dat u het slachtoffer was van een poging tot ontvoering op 27 april 2015. Hiermee geconfronteerd, antwoordt u: "Ik weet het niet, ik heb deze van de politie ontvangen. Ik heb twee klachten ingediend. Ik weet niet hoe de politie werken, misschien waren ze samen met hen of zo, ik weet het niet" (CGVS, p. 14). Nogmaals hiermee geconfronteerd en het feit dat u dit eveneens bij de DVZ heeft verklaard, antwoordt u: "Nee. Ik heb dat niet vermeld, maar het is hier, ik heb het zo van hen ontvangen. Ik heb de klacht niet meegebracht van Irak, ik heb het zelf niet gezien, ik heb het gevraagd, ontvangen en dan meegebracht naar het interview" (CGVS, p. 14). Het feit dat u tweemaal ontkent dat u dit vermeld zou hebben bij de politie en dat u insinueert dat er een fout werd gemaakt, is op z'n minst opvallend te noemen, temeer omdat u zich bij de volgende confrontatie hiermee plots wel herinnert wat er is gebeurd. Geconfronteerd met het feit dat u dit wel bij de DVZ heeft vermeld, antwoordt u: "Dat was oud, van deze datum, het was al ver. Ze hebben mij niet ontvoerd. Ze hebben me niet ontvoerd" (CGVS, p. 14). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen leiden tot het plaatsen van grote vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Toen u eerder werd gevraagd of er voor deze bedreiging iets was gebeurd, antwoordde u van niet (CGVS, p. 10). Gevraagd of u voor dit incident problemen had gekend, antwoordde u eveneens negatief en verklaarde u zelfs dat dit het eerste probleem was (CGVS, p. 10). Hiermee geconfronteerd, antwoordt u: "Want ja, het is niet zo serieus. Ik was niet beschoten of geraakt of beschadigd. Toen een auto kwam, was voor mij gestopt, ze wilden uit auto stappen, toen ben ik weggevlucht" (CGVS, p. 14). Ook deze verklaring is echter in strijd met uw verklaring bij de DVZ waar u verklaarde dat u werd beschoten.

Wanneer de PO u uw letterlijke verklaring voorleest van bij de DVZ, zegt u: "Nee, ze beschoten me tijdens de tweede poging" (CGVS, p. 14). Gezegd dat uw eigen woorden net werden voorgelezen, antwoordt u: "Klopt. Tweede keer hebben ze mij beschoten, maar eerste keer heb ik hen niet gezien. Ik

ben weggelopen" (CGVS, p. 14). Net deze tweede door u aangehaalde beschieting vermeldde u echter niet bij de DVZ. Het lijkt bijgevolg dat u deze twee door u aangehaalde incidenten door elkaar haalt. Uw verklaringen worden door dermate veel interne tegenstrijdigheden gekenmerkt dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas volledig op de helling komt te staan.

In verband met deze beschieting is het bovendien vreemd dat u ervan uitgaat dat uw café zou beschoten zijn geweest door sjiitische milities, daar u het volgende verklaart over uw wijk: "We hebben geen sjiitische milities daar. We zijn de enige soennitische regio in Bagdad. Het is gevoelig, daarom mogen er geen milities zijn" (CGVS, p. 5). Gevraagd wie uw wijk controleert, antwoordt u: "Politie en het leger. We hebben één ingang en één uitgang" (CGVS, p. 5). Het feit dat u zelf aangeeft dat er geen sjiitische milities aanwezig zijn en de enige ingang in uw wijk door de politie en het leger wordt gecontroleerd, staat in contrast met uw vermoeden dat uw café wel degelijk door die sjiitische milities werd aangevallen. Hoewel men dan zou kunnen denken dat de politie samenwerkte met deze sjiitische milities, geeft u, zoals hierboven vermeld, aan dat u een goede relatie had met de politie en het leger daar u hen betaalde in ruil voor bescherming (CGVS, p. 4, 5, 10). Uit uw verklaringen blijkt bijgevolg geen uitleg over hoe sjiitische milities in uw wijk zouden binnengedrongen zijn, uw winkel zouden hebben beschoten en dan via de enige uitgang in Adhamiya zouden gevlucht zijn, zonder dat iemand zou weten wie de daders zijn. Bijgevolg is deze gang van zaken op z'n minst merkwaardig te noemen.

Als derde element in uw asielaanvraag haalt u de ontploffing van uw café aan. U staft dit incident met foto's van uw café na de explosie (document 7). Vooreerst dient opgemerkt te worden dat documenten enkel geloofwaardige verklaringen kunnen staven, wat in casu niet het geval. Verder dient gezegd dat deze foto's van eender welk gebouw kunnen zijn en bijgevolg niet in staat zijn om dit door u aangehaalde incident te staven.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt niet dat u er in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde aannemelijk te maken. Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw paspoort, uw originele identiteitskaart, kopieën van de identiteitskaarten van uw vrouw en kinderen, een kopie van het nationaliteitsbewijs van uw vrouw, uw originele kieskaart, uw originele woonstkaart, uw originele huwelijksakte en een kopie van een andere huwelijksakte. Deze documenten hebben louter betrekking op uw persoonsgegevens, waardoor deze niets aan bovenstaande analyse veranderen. Bovendien dient in dit verband opgemerkt te worden dat de door u neergelegde huwelijksakte niet ingevuld is zoals het hoort, de naam en gegevens van uw vrouw ontbreken namelijk. Het feit dat u later op het CGVS een volledig ingevulde versie neerlegt is op z'n minst merkwaardig te noemen, daar u voorheen volgens u het originele exemplaar had neergelegd. Dit bevestigt enkel de twijfels van het CGVS betreffende de waarde van de door u neergelegde documenten. Verder legde u een kopie van een ontvangstbewijs van alcohol neer alsook uw origineel huurcontract. Deze documenten staven enkel het feit dat u een café had, maar veranderen verder niets aan bovenstaande analyse.

U legde eveneens foto's van uw café na de explosie neer, dewelke hierboven reeds werden besproken (zie supra). Verder legde u kopieën van klachten, onderzoek ter plaatse, getuigenverklaring en een document van de politie aan de rechtbank neer. Deze documenten werden hierboven reeds besproken (zie supra). Ten slotte legt u ook nog een CD-rom neer over de algemene veiligheidssituatie in Bagdad. Gezien u niet kan aantonen dat deze CD-rom over u of uw asielrelaas gaat, verandert deze CD-rom niets aan bovenstaande analyse.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict

in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten,

overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de

veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Omtrent het verschil in volgorde dat aan hem wordt verweten tussen zijn verklaringen bij de DVZ en bij het CGVS, voert verzoeker aan:

"Verzoeker is aangegrepen door deze argumentatie. Tijdens het interview bij DVZ werd aan verzoeker meegedeeld niet in te gaan op détails en in grote lijnen te vertellen.

Verzoeker beweert ten stelligste dat er niet werd gevraagd naar détails over de situering in de tijd en datum. Bijgevolg heeft verzoeker ook niet verklaard dat de beschieting en ontploffing zich op dezelfde dag voordeden.

Sterker nog, begrijpt verzoeker niet hoe een fout als deze zich kan voordien, gezien uit de politieklacht en getuigenverklaring duidelijk blijkt dat de gebeurtenissen zich afspelen op verschillende dagen.

Verzoeker volhardt dan ook dat het hier niet gaat om een inconsistente verklaring."

Inzake zijn vermoedens en de getuigenverklaring, doet verzoeker gelden:

"Verzoeker heeft zo goed mogelijk de situatie geschetst. Verzoeker meent dan ook dat er geen enkele andere reden zou kunnen bestaan voor het beschieten en later het opblazen van zijn café indien er geen alcohol verkocht zou worden. De bewoners van de wijk Ragiba Hatoun in Adhamiya staan stilzwijgend het verkoop en het consumeren van alcohol toe.

Een belangrijke connotatie is wel dat in Ragiba Hatoun geen soennitische extremistische groeperingen aanwezig zijn. Gezien het uitsluitend een soennitische wijk betreft, hebben de sjiitische milities ook geen kantoor in de wijk. De enigen die baat zouden hebben bij de vernieling van het café zijn de sjiitische milities. Verzoeker heeft dit ook duidelijk verklaard. In de bredere wijk Adhamiya is er sprake van een gemende wijk. Hoewel Ragiba Hatoun uitsluitend soennitisch is, zijn de andere omringende wijken gemend of sjiitisch in Adhamiya.

Het is dan ook onbegrijpelijk waarom het Commissariaat-generaal een algemeen gekend fenomeen in Bagdad beschrijft als een verklaring zonder concrete, objectieve informatie.

Aangaande de getuigenverklaring, heeft verzoeker verklaard zelf beperkt contact gehad hebben met de getuigen, gezien de politie kort na de beschieting ter plaatse was. Verzoeker heeft dan ook zo goed als alle informatie vernomen via de politie. Het is dus niet verwonderlijk dat verzoeker de wagens van de daders niet kon beschrijven."

Verzoeker gaat voorts niet akkoord met het gegeven dat zijn verklaringen strijdig zouden zijn met de neergelegde documenten. Hij voert aan:

“Verzoeker heeft geprobeerd het algemene gebruik in Irak te schetsen waarbij de namen van getuigen uitzonderlijk worden vermeld in een politieklacht. Verzoeker was uiteraard op de hoogte van de verklaringen van de getuigen die hem overhandigd werden.

Het misverstand waarvan sprake heeft er louter mee te maken dat verzoeker de getuigen niet persoonlijk kende. Vandaar zijn verklaring “ Neen, militairen op positie samen met de officier hebben de verklaring genoteerd, ik ken hun naam niet”.

Verzoeker wil nog eens benadrukken dat hij de getuigen niet persoonlijk kende en dus ook hun namen niet.

Verzoeker volhardt dat er geen sprake is van tegenstrijdigheid, doch eerder een misopvatting.”

Over de beschieting van zijn persoon, stelt verzoeker:

“Verzoeker heeft wel degelijk het incident laten noteren. De politiediensten hebben nagelaten de détails te vermelden, gezien de beschieting van verzoeker aansloot op de beschieting van het café. Verzoeker meent dan ook dat het belangrijkste element, namelijk de beschieting, wel genoteerd staat. Verdere détails ontbreken inderdaad, maar dit wijst niet op een tegenstrijdigheid van verzoeker.

Verzoeker heeft geprobeerd alle documenten voor te leggen om zijn asielrelaas te ondersteunen. Verzoeker heeft ook de documenten kunnen bekomen door familieleden die zijn achtergebleven in Irak. Het Commissariaat-generaal ontkent de authenticiteit van de documenten niet, waardoor dit zeker geldt als begin van bewijs.

Dat de inhoud van de klacht niet volledig is of eerder gedetailleerd genoeg is, kan verzoeker begrijpen. Wat verzoeker echter niet kan begrijpen, is dat een politieklacht die hij zelf heeft neergelegd om de waarheid te bevestigen, gebruikt wordt door het Commissariaat-generaal voor het tegenovergestelde. Verzoeker is hier dan ook ernstig door gegriefd. ”

Verzoeker benadrukt voorts dat het CGVS ten onrechte betwijfelt dat hij een café uitbaatte. Hij trachtte dit met stukken te bewijzen en zal nog bijkomende bewijzen proberen te verkrijgen.

Verzoeker kan evenmin akkoord gaan met de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij stipt in dit kader vooreerst aan dat zijn herkomst van Bagdad niet wordt betwist.

UNHCR heeft in de *“UNHCR Position on Returns to Iraq”* van oktober 2014 de situatie in Irak als een intern gewapend conflict gekwalificeerd. Het CGVS betwist niet dat er in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker wijst op de inhoud van de bestreden beslissing. Verder vestigt hij de nadruk op zijn profiel als soenniet. Het CGVS erkent de misbruiken door sjitische milities ten aanzien van soennieten. Hiermee moet rekening worden gehouden bij de beoordeling van het willekeurig geweld. De sjitische milities viseren de soennieten. Verzoeker kan hiervan slachtoffer worden. Het CGVS diende te motiveren waarom dit doelgerichte geweld niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Door dit niet te doen, ging het CGVS onzorgvuldig tewerk en is artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet geschonden.

De afwezigheid van een openbaar leven is volgens verzoeker voorts geen vereiste om te kunnen spreken van een risico in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het CGVS voegt aan dit artikel een bijkomende voorwaarde toe. Het openbare leven viel verder nooit stil, zelfs niet in de meest gewelddadige periode. Ook in 2014 en 2015, een periode waarin het CGVS subsidiaire bescherming toekende aan personen van Bagdad, vormde het doorgaan van het dagelijkse leven geen bezwaar voor het toekennen van subsidiaire bescherming. Zonder enige verandering van de situatie meent het CGVS nu plots dat dit een element vormt om te stellen dat er geen nood is aan subsidiaire bescherming. Indien het CGVS meent dat er een verandering aanwezig is die een verandering van het beleid rechtvaardigt, dient het CGVS dit uitgebreid te motiveren.

De toestroom van vluchtelingen in Bagdad zorgt bovendien net voor bijkomende problemen zodat hieruit niet kan worden afgeleid dat er geen nood aan subsidiaire bescherming zou zijn.

Verzoeker voegt verder nog actuele informatie toe waaruit de precare veiligheidssituatie in Bagdad onomstotelijk blijkt. De situatie is de laatste jaren duidelijk verslechterd. Het CGVS erkent dat de situatie complex, problematisch en ernstig is. Dit is een uiterst voorzichtige omschrijving.

Verzoeker verwijst naar en citeert uit het Ambtsbericht inzake de veiligheidssituatie in Bagdad van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van oktober 2015. Verder geeft hij een overzicht van aanslagen in Bagdad in de periode van februari 2016 tot juli 2016. Het CGVS vermeldt een toename

van het aantal zware aanslagen in april en mei 2016. Dit is een te beperkte omschrijving van de zware aanslagengolf die Bagdad teistert sinds februari en tot op vandaag. Bovendien beperkt de informatie van verweerder zich tot de maanden april en mei 2016 waardoor voorbijgegaan wordt aan de ruimere aanslagengolf die tot op vandaag aanhoudt. Verzoeker wijst verder op de cijfers van “*Iraq Body Count*”. Tevens benadrukt hij dat Irak en Bagdad gelden als gevaarlijkste land en gevaarlijkste stad ter wereld. Voorts werd in Bagdad in april 2016 de noodtoestand afgekondigd. Volgens verzoeker is het duidelijk dat de situatie in Bagdad valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker een aantal persartikels bij het verzoekschrift (bijlagen 3-4).

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker voert na de indiening van het onderhavige verzoekschrift geen nieuwe elementen aan.

3.2. Verweerder legt op 29 maart 2017 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Het betreft een COI Focus inzake de veiligheidssituatie in Bagdad, daterend van 6 februari 2017.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.3. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten omdat hij door een onbekende – vermoedelijk sjjiitische – militie werd gevisieerd omwille van zijn activiteiten als cafébaas die alcohol verkocht.

Aangaande de aangehaalde problemen en vrees, wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd:

“De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt namelijk zwaar ondermijnd door flagrante tegenstrijdigheden tussen en inconsistenties in uw eigen verklaringen. Zo verschillen uw verklaringen op het CGVS op belangrijke punten van uw verklaringen bij de DVZ. Zo dient opgemerkt te worden dat de volgorde van de door u aangehaalde feiten op het CGVS niet overeen stemt met uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo verklaarde u bij de DVZ dat de etalage van uw coffeeshop op 04 mei 2015 werd beschoten en dat uw café diezelfde avond ook werd opgeblazen (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Echter, op het CGVS verklaart u dat uw café op 3 mei werd beschoten, u de schade liet opruimen, u uw café opnieuw opende en het pas de nacht van de volgende dag, volgens u de nacht van 4 op 5 mei, tot ontploffing werd gebracht (CGVS, p. 10-11).

Bovendien verklaart u op het CGVS dat uw café op 03 mei, en niet op 04 mei, werd beschoten. Gevraagd of er volgens u op 3 mei, na de beschieting van uw café, nog iets is gebeurd, antwoordt u: “Neen, ik heb alles opgeruimd en in orde gebracht en daarna terug bezig met verkopen” (CGVS, p. 11).

Het feit dat u expliciet vermeldt op het CGVS dat er diezelfde dag niets meer is gebeurd, is bijzonder vreemd daar u bij de DVZ duidelijk aangaf dat deze twee incidenten zich op dezelfde dag hadden afgespeeld. Dergelijke tegenstrijdigheden doen reeds twijfels rijzen bij de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Verzoeker ontkent namelijk volledig ten onrechte zijn nochtans duidelijke en niet mis te verstane verklaringen bij de DVZ. Aldaar gaf hij zelf op spontane wijze aan: *"Op 4 mei 2015 werd de etalage van mijn coffeeshop beschoten door onbekenden. Ik was op dit moment aanwezig. Diezelfde avond werd mijn café opgeblazen door onbekenden"* (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Zoals blijkt uit het voorgaande, zijn deze verklaringen manifest in strijd met zijn verklaringen bij het CGVS. Hoe de vraagstelling en de korte duur van het gehoor bij de DVZ afbreuk zouden kunnen doen aan het voorgaande, kan gelet op de voormelde spontane en duidelijke verklaringen van verzoeker bij de DVZ voorts niet worden ingezien.

Verder wordt in de bestreden beslissing met reden gesteld:

"Gevraagd of er getuigen waren, zegt u van wel: "Mensen van de wijk hebben de auto gezien, hij was gestopt voor drie minuten, geschoten en dan verder gereden" (CGVS, p. 10). Gevraagd of u de getuigen kent, zegt u: "Veel mensen van de wijk daar waren getuigen [...] ik vroeg wie dat heeft gedaan, ze zeiden, een auto is gestopt, geschoten en dan vertrokken" (CGVS, p. 10). Gevraagd welke auto het dan was, zegt u dat u dat niet weet omdat u binnen was. Gevraagd of de getuigen u iets hebben verteld, zegt u van niet (CGVS, p. 10). Dit is echter vreemd daar u eerder verklaarde dat vele getuigen de auto hadden gezien en dat u hen om informatie had gevraagd (CGVS, p. 11). Dergelijke vage verklaringen doen twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde beschieting."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Zelfs indien het contact met de getuigen beperkt was, kon namelijk worden verwacht dat de getuigen hem toch enige informatie zouden hebben gegeven wanneer hij hierom vroeg.

Inzake de getuigen wordt in de bestreden beslissing eveneens terecht gesteld:

"Ten tweede blijkt dat uw verklaringen hieromtrent in strijd zijn met de door u neergelegde documenten. Zo verklaart u dat de politie na de schietpartij meteen ter plaatse kwam (CGVS, p. 10). U staakt dit incident met een door u neergelegde klacht, een onderzoek ter plaatse, een getuigenverklaring en een document van de politie aan de rechtbank (document 8-11). Gevraagd of iemand anders verklaringen heeft neergelegd over deze beschieting, zegt u: "Getuigen maar hun namen worden niet verteld" (CGVS, p. 11). Gevraagd of u weet wie die verklaring heeft afgelegd, zegt u: "Neen, militairen op positie samen met de officier hebben de verklaring genoteerd, ik ken hun naam niet" (CGVS, p. 11). Echter, uit de door u neergelegde documenten blijkt dat de getuigenverklaring werd afgelegd door Haider (A.I.A.J.e.N.). Hiermee geconfronteerd zegt u dat u niet heeft gezegd dat de naam niet werd vermeld. Het louter vasthouden aan het feit dat u dat niet heeft gezegd, is echter geen afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid. Naast het feit dat u niet weet wie die verklaring heeft afgelegd, weet u ook niet wat er in de verklaring staat (CGVS, p. 11). Het is opvallend dat u, na de beschieting van uw eigen café, niet weet wie een getuigenverklaring heeft afgelegd, laat staan dat u niet weet wat er in die verklaring, die u zelf ter staving van uw aanvraag voor internationale bescherming neerlegt, staat. Van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij weet waarover de documenten ter staving van zijn asielaanvraag gaan en dat hij de moeite gedaan zou hebben om deze op z'n minst te lezen. Dit is in casu niet het geval."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Zijn voormelde verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Hij verklaarde in duidelijke bewoordingen dat de namen van de getuigen niet werden vermeld en dat hij niet wist wie de getuigenverklaring aflegde. Tevens gaf hij duidelijk aan dat hij niet wist wat er in deze getuigenverklaring stond. Deze verklaringen laten geen ruimte voor de nuanceringsen die hij hieraan *post factum* tracht aan te brengen.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"Deze documenten haalt u ook aan in verband met het tweede door u aangehaalde incident, nl. het feit dat u op 04 mei zelf werd beschoten door drie onbekende mannen in een wagen toen u de straat overstak richting uw café (CGVS, p. 9, 11). Echter, nergens in deze documenten valt te lezen dat u op 4 mei 2015 werd beschoten. Het feit dat u documenten neerlegt ter staving van dit door u aangehaalde incident en uiteindelijk blijkt dat dit incident zelfs niet wordt vermeld, doet vraagtekens rijzen bij de geloofwaardigheid van deze door u aangehaalde beschieting en de waarde van de door u neergelegde documenten."

U verklaart in dit verband dat de politie, nadat u werd beschoten, naar u is gekomen, ze u naar het politiekantoor hebben meegenomen en u daar een tweede klacht heeft neergelegd. Echter, zoals reeds vermeld, legt u geen enkel begin van bewijs neer in verband met uw vermeende tweede klacht."

Gevraagd of u effectief twee klachten heeft ingediend, antwoordt u: "Ja, de dag erna ook, twee klachten heb ik ingediend" (CGVS, p. 11). Geconfronteerd met het feit dat u slechts één klacht neerlegt en de rest het vervolg van de procedure betreffende die ene klacht is, antwoordt u: "Ik heb twee klachten" (CGVS, p. 13). U gezegd dat u één klacht heeft neergelegd, vraagt u wat er op staat. U leest de brieven en ziet dat de ene gemaakt is op 03 mei en de andere op 04 mei. Gevraagd wat u daarover wil zeggen, zegt u: "Ik ging bij politiekantoor voor twee klachten, ingediend op dag 3 en op dag 4. Dit zijn de documenten die ik van hen heb ontvangen" (CGVS, p. 14). Geconfronteerd met het feit dat u geen tweede klacht heeft ingediend of hier in ieder geval geen begin van bewijs van neerlegt, antwoordt u: "Hier wordt genoteerd dat ik zelf werd beschoten" (CGVS, p. 14). Echter, nergens in de door u neergelegde juridische documenten valt te lezen dat u werd beschoten. Het feit dat u beweert dat u hiervan klacht heeft neergelegd en u deze heeft afgegeven op het CGVS, maar dit door de PO werd weerlegd en u geen afdoende verklaring hiervoor heeft kunnen bieden, doet verdere twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde beschieting op uw persoon en bij de waarde van de door u neergelegde documenten."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen overtuigende argumenten aan. Zijn voormelde verklaringen zijn andermaal duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Uit deze verklaringen blijkt vooreerst duidelijk dat verzoeker niet op de hoogte was van de aard en de inhoud van de documenten die hij nota bene zelf neerlegde ter staving van zijn asielaanvraag. Tevens blijkt hieruit dat de bewering dat hij op twee afzonderlijke dagen twee verschillende klachten indiende niet strookt met de inhoud van deze documenten. De loutere herhaling van de verklaring dat hij wel degelijk twee incidenten liet noteren, doet dan ook hoegenaamd geen afbreuk aan de voormelde, omtrent deze verklaring gedane vaststellingen.

Verzoeker laat de bestreden beslissing verder volledig onverlet waar gesteld wordt:

"Vervolgens dient opgemerkt te worden dat u bij de DVZ geen enkele melding heeft gemaakt van dit incident, dit is de beschieting van uw persoon (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Geconfronteerd met het feit dat u dit niet heeft vermeld, antwoordt u: "Ze laten me niet vertellen, hij zei altijd kort kort [...]" (CGVS, p. 14-15). Geconfronteerd met het feit dat uw verklaringen u in het Arabisch werden voorgelezen en u deze ter goedkeuring heeft ondertekend, antwoordt u: "Samenvatting" (CGVS, p. 15). Nochtans verklaarde u in het begin van het interview op het CGVS dat u alle hoofdredenen had kunnen vermelden bij de DVZ en dat alles goed was verlopen (CGVS, p. 2). Nogmaals geconfronteerd met het feit dat u dit niet bij de DVZ heeft vermeld, kan u wederom geen afdoende verklaring geven voor het feit dat u bij de DVZ zaken verklaart die u op het CGVS niet verklaart en omgekeerd. Van een asielzoeker mag echter worden verwacht dat hij de Belgische asielinstanties aan het begin van zijn asielprocedure op de hoogte brengt van alle redenen van zijn vlucht indien hij een gegronde vrees voor vervolging koestert, des te meer als het gaat om zwaarwichtige feiten zoals een beschieting op uw persoon. Het feit dat u nagelaten heeft om een dergelijk cruciaal element in uw asielaanvraag te vermelden, doet serieuze vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van het door u aangehaalde feit.

Daarnaast blijkt dat niet enkel de door u aangehaalde beschieting van uw persoon niet wordt vermeld in de door u neergelegde juridische documenten (waaronder uw eigen klacht), maar dat er daarentegen wel te lezen valt dat u het slachtoffer was van een poging tot ontvoering op 27 april 2015. Hiermee geconfronteerd, antwoordt u: "Ik weet het niet, ik heb deze van de politie ontvangen. Ik heb twee klachten ingediend. Ik weet niet hoe de politie werken, misschien waren ze samen met hen of zo, ik weet het niet" (CGVS, p. 14). Nogmaals hiermee geconfronteerd en het feit dat u dit eveneens bij de DVZ heeft verklaard, antwoordt u: "Nee. Ik heb dat niet vermeld, maar het is hier, ik heb het zo van hen ontvangen. Ik heb de klacht niet meegebracht van Irak, ik heb het zelf niet gezien, ik heb het gevraagd, ontvangen en dan meegebracht naar het interview" (CGVS, p. 14). Het feit dat u tweemaal ontkent dat u dit vermeld zou hebben bij de politie en dat u insinueert dat er een fout werd gemaakt, is op z'n minst opvallend te noemen, temeer omdat u zich bij de volgende confrontatie hiermee plots wel herinnert wat er is gebeurd. Geconfronteerd met het feit dat u dit wel bij de DVZ heeft vermeld, antwoordt u: "Dat was oud, van deze datum, het was al ver. Ze hebben mij niet ontvoerd. Ze hebben me niet ontvoerd" (CGVS, p. 14). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen leiden tot het plaatsen van grote vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Toen u eerder werd gevraagd of er voor deze bedreiging iets was gebeurd, antwoordde u van niet (CGVS, p. 10). Gevraagd of u voor dit incident problemen had gekend, antwoordde u eveneens negatief en verklaarde u zelfs dat dit het eerste probleem was (CGVS, p. 10). Hiermee geconfronteerd, antwoordt u: "Want ja, het is niet zo serieus. Ik was niet beschoten of geraakt of beschadigd. Toen een auto kwam, was voor mij gestopt, ze wilden uit auto stappen, toen ben ik weggevlucht" (CGVS, p. 14).

Ook deze verklaring is echter in strijd met uw verklaring bij de DVZ waar u verklaarde dat u werd beschoten. Wanneer de PO u uw letterlijke verklaring voorleest van bij de DVZ, zegt u: "Nee, ze beschoten me tijdens de tweede poging" (CGVS, p. 14). Gezegd dat uw eigen woorden net werden

voorgelezen, antwoordt u: "Klopt. Tweede keer hebben ze mij beschoten, maar eerste keer heb ik hen niet gezien. Ik ben weggelopen" (CGVS, p. 14). Net deze tweede door u aangehaalde beschieting vermeldde u echter niet bij de DVZ. Het lijkt bijgevolg dat u deze twee door u aangehaalde incidenten door elkaar haalt. Uw verklaringen worden door dermate veel interne tegenstrijdigheden gekenmerkt dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas volledig op de helling komt te staan."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoeker niet worden aangevochten, onverminderd gehandhaafd.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker ten berde gebrachte asielrelaas.

De neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande (administratief dossier, map 'documenten')

De documenten in verband met de klacht bij en het onderzoek door de politie worden slechts bijgebracht in de vorm van makkelijk manipuleerbare kopieën. Verder werd reeds hoger vastgesteld dat verzoeker zelf kennelijk niet op de hoogte was van de inhoud van deze stukken en verklaringen aflegde die met deze stukken in strijd waren. Voorts dient te worden opgemerkt dat deze stukken nergens enige vorm van officiële opmaak of hoofding bevatten. Het betreffen louter handgeschreven niemendallen waarop stempels zijn opgenomen. Eén van deze stempels is dan nog bijzonder amateuristisch gemaakt. De Engelse tekst werd via slechte tekstverwerking op de stempel geplaatst en bevat een schrijffout. Het woord "BUREAU" wordt namelijk foutief opgenomen als "BUREAJ". Voorts blijkt uit de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') dat corruptie in Irak wijdverbreid is, dat er op grote schaal wordt gefraudeerd met documenten als de voormelde en dat zij zowel binnen als buiten Irak eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen. Derhalve kan niet de minste bewijswaarde aan de voormelde stukken worden gehecht.

De neergelegde foto's van een ontploft gebouw en de overige in het dossier opgenomen stukken kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terecht redenen, die door verzoeker overigens niet concreet worden weerlegd of betwist, even min afbreuk doen aan het voorgaande.

Waar verzoeker nog de nadruk vestigt op het gegeven dat hij een soenniet is, dient te worden opgemerkt dat, hoewel uit de informatie in het dossier blijkt dat de sjiiitische milities zich in Irak en Bagdad bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten (zeker deze die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak en uit de Zuidelijke voorsteden van Bagdad) een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken, uit deze informatie niet kan worden afgeleid dat de situatie in het land en de regio van herkomst van verzoeker dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden worden gevisieerd of vervolgd. Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, zijn er in hoofde van verzoeker voorts geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij soenniet is zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd in Bagdad.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.4. Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt echter vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU)*, A judicial analysis, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak.

Dit standpunt, de "UNHCR Position on Returns to Iraq", dateert van 14 november 2016. Verweerder verwijst naar dit standpunt in zijn aanvullende nota en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verweerder.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.")

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. IS komt in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("UNHCR Position on Returns to Iraq", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geviseerd.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjjiitische burgerbevolking in Bagdad geviseerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. IS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Daarnaast vinden er frequent minder zware aanslagen plaats.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de meest recente informatie, toegevoegd door verweerder, dat het aantal incidenten en slachtoffers in Bagdad in november en december 2016 gevoelig is gedaald.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer terug ingevoerd. Verder zijn de scholen in Bagdad geopend en is er gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker het CGVS in het kader van het voorgaande nog verwijt dat niet of onvoldoende gemotiveerd wordt waarom het beleid gewijzigd is, dient te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag.

De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. De motiveringsplicht als vormvereiste voor administratieve

rechtshandelingen vereist voorts niet dat het CGVS ook de gronden voor zijn motieven of de redenen voor haar beleidswijziging moet weergeven. Het CGVS moet enkel motiveren waarom het van oordeel is dat de situatie in Bagdad van aard is om aan verzoeker al dan niet de status van subsidiair beschermde toe te kennen, hetgeen *in casu* gebeurd is. De overwegingen ten grondslag van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus worden immers duidelijk en op omstandige wijze uiteengezet in de bestreden beslissing.

Verzoeker toont gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake de aangevoerde asielmotieven evenmin aan dat hij valt onder toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont aldus niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend zeventien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS